

„Jernejčka je čebela,“ prikriči Nace po griču, in vsi gredo tolažit malega trpina. Ravno na usta, z medom namazana, ga je pičila, in mnogo truda je treba, da se Jernejček pozdravi. Spet mora Vrban v ulnjak in odlomiti lep kos rumene slaščice, ker že tudi Nace kaže v nos, kamor ga je vsekala čebela.

Razidejo se, Vrban se vrne na klopico, in zopet misli in čaka, kdaj bo izletel „pozigalec“. Ne more sedeti, zato zre med čebele, in okoli njegove glave in okoli ramen švigajo in šume delavke, da je ves v živih, žarkih pramenih.

O kakšen jezen šum je nakrat okoli Vrbana! „Pozigalec“ se gnjete iz panja, da ustanovi lastno družino; v zraku je vršanje in sikanje, in v kolo-barju, gostem in črnem, se vrti ves roj in pleše proti bližnjemu hrastu.

Po polju med njivami hodijo kmetje in ogledujejo žita, beli dekliški predpasniki se belé po mejah, tam hodijo vaške lepoticice in trgajo poljske rože.

Vesel smeh zveni čez polje, časih priplava po vedrem zraku glas zvona, in boljbolj zlata je nedelja, žarnej je svetli dan, ki se smeje nad poletno krajino.

* * *

„Turška sablja,“ je klel jesenskega dne Luka pri sebi, „kaj neki počne Vrban? V nedeljo je tožil, da mu ni dobro. Grem, da vidim, kaj je z njim.“ Tako je dejal in skoro tekel z drobnimi koraki čez polje. „Snoči ga še menda domov ni bilo. E—e—e!“

Kako žive in mlade in rožne so bile njive, na katerih je uprav zacvetela ajda, čez katere se je razlilo rdeče-belo morje, dehteče in sladko. Vsa njiva je šumela in pela, čebela se je gnjetla pri čebeli, kakor da poganja zemlja živ cvet iz sebe. Luka je hitel čez polje in gledal in smejal bi se bil solnčku, ki ga je objemalo za starim vratom, in vesel bi bil lepih njiv, na katerih so se pasle čebele, da mu ni skrb ležala na srcu. Prisopel je pred ulnjak, a glej, Vrban ga že oddaleč pozdravlja. Na klopi sedi in ga vabi.

„Luka, ne vem, kaj bo, križ imam zlomljen, in srce kar zastaja,“ je rekel Vrban in težko sopesl.

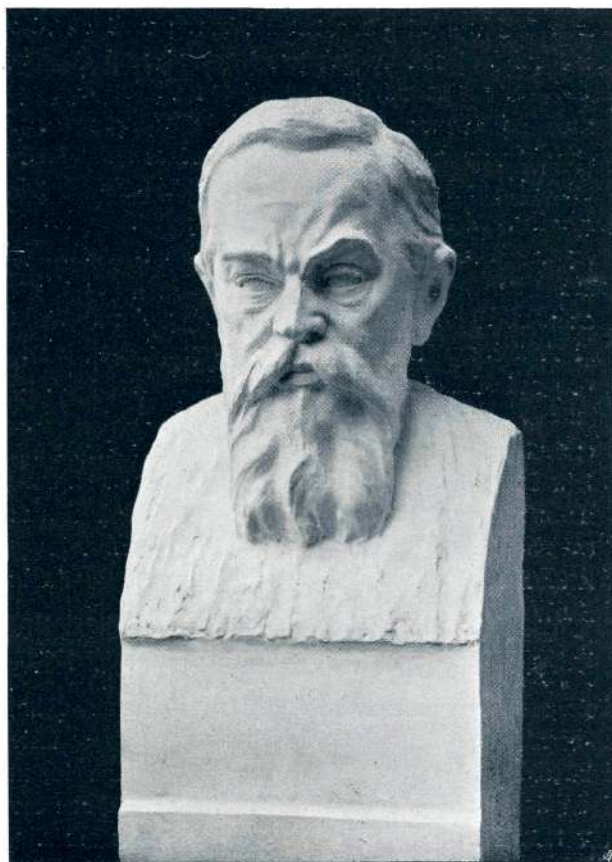
„Križ božji,“ se je vznemiril Luka. „Tak me nikar ne plaši! Svetega Janeza rožo skuhaj na vinu, ali pa medico pij s pelinom. Tako bi še rad malo skupaj poživl s teboj.“

„E, lahko že greva k svetemu Štefanu, dosti dolgo sva že na svetu, in meni je kar dolgčas po mojih starih znancih. Vsi so šli pred menoj.“

„Križ božji, kakšen si! Zakaj pa? Mlajši si od mene in ni ti sile, pa tako govoriš.“

„Tako ti rečem, kadar umrjem, me kar v ulnjaku postelji! Dva stola prinesi, rad bi še mrtev ležal dva dni pri svojih čebelicah.“

Opri se je na Luko, sedel v travo in se naslonil z hrbtom na ulnjak. Nič več ni govoril, samo gledal je predse po polju, po cvetoči ajdi, po di-

JANEZ TRDINA

MARTIN BIŽJAK

šečih rožah, kjer so se gostile njegove male prijateljice.

Ko ga je čez nekaj časa Luka poklical po imenu, ni odgovoril. S široko odprtimi očmi je strmел na nebo in bil mrtev.

V ulnjaku so ga položili na oder, kakor je želel, in čebele so tožile in jokale za njim.

A ulnjak še stoji sredi polja, sredi pomladnih žarkov, poletnega cvetja, sredi jesenskih viharjev in zimskega mraza.

